

DeNíík jedné mRchY

Vedle Maggs vypadá
Bridget Jonesová jako
upjatá stará panna

Suzanne Hawleyová

DeNíík jedné mRchY

Vedle Maggs vypadá
Bridget Jonesová jako
upjatá stará panna

Suzanne Hawleyová

BRNO / 2009

First published by Random House Australia, 2005

Copyright © Suzanne Hawleyová, 2005

Translation © Romana Kellnerová, 2006

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2009

ISBN 80-7217-465-7

Mé lásce Jeanu-Pierrovi za joie de vivre.

Úterý

Alison tvrdí, že bych si měla začít psát deník. Alison je moje psycholožka. „Pište, co vás napadne,“ řekla. „Proud vědomí. Časem si na to zvyknete a začne to jít snadněji,“ snažila se mě motivovat. „To, co napíšete, nám pomůže osvětlit, co přesně se ve vašem životě děje. Pomůže nám to vypíchnout oblasti, které fungují dobře, a ty, které nefungují. Potom můžeme začít přehodnocovat a přeformovávat destruktivní myšlenkové návyky a přetvořit je v produktivnější životní styl.“ Pak dodala: „A kdybyste se zasekla a nevěděla, co máte psát, tak prostě napište: Nevím, co mám psát.“

Středa

Nevím, co mám psát.

Čtvrtek

Nevím, co mám psát.

Pátek

Prší. Kočka odvedle mi poblila koberec.

Sobota

Je sobota. Celý den. Jinak nevím, co mám psát.

Neděle

Nemám co říct.

Pondělí

Mám stejnou depku jako vždycky. Terapie nezabírá. Stejně jsem to věděla předem.

Úterý

Alison řekla, že se nesnažím. Že jestli si nepomůžu sama, tak nemá smysl k ní chodit. Nevím, čím mám začít. Starou nudnou Margaret. Tím to všechno začalo. No, dali byste dítěti takový jméno? Proč jsem se nemohla narodit jako Alexandrie nebo Samantha nebo Georgina? Trochu exotiky. Možná že bych měla mnohem lepší život. Je mi dvacet čtyři a ještě před dvěma měsíci jsem měla úžasného přítele Jamieho. Hajzl. Chlapům už nevěřím. Tady to na papíře jsou slzy. Pro dnešek končím... musím na něho myslet.

Středa

Dneska jsem nedokázala jít do práce. Zavolala jsem tam a řekla, že mám neštovice, z čehož nevím, jak se zítra vymluvím. Stejně je jim to jasný. Všichni ve škole, dokonce i studentky, už mě mají plný zuby. To je pořád: musíte se víc snažit, musíte se víc snažit. Co jsem komu udělala?

Byla to normální chyba úsudku, nic jiného. Rozhodně ne nic, za co bych měla do smrti pykat... si myslím. Jenom jsem nám chtěla do vztahu vrátit trochu vzrušení. Trochu to opepřit, jak se říká. Dělají to všichni. Pohádat se, rozejít se a pak se udobřit skvělým vášnivým sexem. Všichni to znají. Jenže já jsem tentokrát zjevně zašla příliš daleko. A on se už nechtěl udobřovat. Řekl, že mě má až po krk. Že chce klid a mír.

Jsem ráda, že nikdo neslyší, jak tady nahlas hekám, a nevidí, jak mi z nosu teče sopel. Okamžitě by věděli, jak mě to všechno úplně odrovnalo. Ale dobře mi tak. Můžu si za to sama. To vím. Proto chodím na terapii. Ne že bych byla blázen. Jenom jsem prostě úplně v prdeli.

Čtvrtek

Dala jsem si sprchu. Napadlo mě, že bych si mohla podříznout žíly, ale nemám ostrej nůž. Kromě toho by mě nikdo včas nenašel a Jamie by nestihl přiběhnout k posteli a prosit mě, abych se vrátila. To na tom papíře jsou zase slzy. Já jenom, že jsem šla dneska do práce a řekla jim, že se mi neštovice jako zázrakem vyléčily. Knihovnice Anna, která měla čtyři měsíce studijní volno, mi navrhla, abychom s Jamiem přišli na večeri, že nám ukáže svého nového partnera. Zjevně jí nikdo neřekl, že jsme se rozešli.

„Jamie umřel!“ zařvala jsem. „Přejela ho míchačka na cement.“ Ve sborovně se rozhostilo ticho. Nevím, proč jsem to řekla. Vylítlo to ze mě dřív, než jsem se mohla zastavit. Teď si všichni myslí, že mi už úplně hráblo.

Ředitelka paní McConnichyová si mě vzala stranou a zeptala se, jestli je všechno v pořádku. Kolegyně Whiteová, co učí vaření, ji totiž o mém výbuchu ve sborovně informovala. Řekla jsem jí, že jsem si jenom trénovala výraz. Že pracuji na novém dialogu pro hru, kterou bych chtěla se studentkami secvičit. Podívala se na mě poněkud tázavě. Ale přikývla. Myslím, že mi to prošlo. To je na tom to nejlepší, když učíte drama. Tak nějak se od vás očekává, že budete trochu ulítlí. Přesto bych se měla začít krotit.

Znovu jsem jí připomněla svou prosbu, zda bych mohla v čase hodiny tělocviku (který nesnáším a kterým pohrdám) vést divadelní kroužek pro nižší ročníky. Řekla, že to stále zvažuje.

Pátek

Včera po škole jsem se v hospodě opila. Začala jsem se opakovat jako vždycky, když mám popito. O Jamiem. Pak jsem šla na záchod. A když jsem se vrátila, nikdo tam nebyl. Zase mám chuť na sebevraždu.

Zavolala jsem Alison a řekla jí, že se chci zabít. Ona mi navrhla, že pokud opravdu chci, tak ať to udělám. Za co tu ženskou platím? Chocholoušci. Všichni jsou to magoři. Třískla jsem jí telefonem. Akorát mě štve, že třísknutí na mé straně zní na druhé straně jenom jako cvaknutí. No nic. Se sebevraždou možná ještě týden počkám. Třeba zavolá Jamie.

Pustila jsem si romantický film. Debile, debile, debile. Začala jsem zase myslet na Jamieho a na to, jak jsme se seznámili. Bylo to na večeři u jedněch známých. Trochu moc jsem toho vypila, což je mi někdy na škodu. (Někdy se to tak stane. Pije se, pije se, a najednou začne být hvězda večera trapná.) Ale tohle bylo ještě předtím. Dělala jsem si vtipy z ostatních (což je moje parketa). Trochu jsem se předváděla před Jamiem, ale jemu se to strašně líbilo. No a pak se téma nějak stočilo k rakovině a já jsem řekla něco hrozně vtipného. Jenže všichni u stolu ztichli (ukázalo se, že jeden z hostů byl v léčení — ale jak jsem to asi měla vědět?), a tak jsem si řekla, že bych asi měla jít. Totéž si řekli i ti známí, kteří mi už objednávali taxík. K mému překvapení se ovšem zvednul i ten krásný, krásný muž Jamie, vstoupil do toho a nabídl, že mě zaveze domů. Nemohla jsem tomu uvěřit. A nebyl gay! Byla jsem v sedmém nebi. A navíc si myslel, že jsem skvělá. Připadla jsem si jako ve filmu.

Cestou domů jsme se hodně nasmáli a nahihňali a on mě políbil. Rozezněly se zvony. A pak jsme se vášnivě a divoce milovali. Vím, že se to nemá, skončit v posteli hned na prvním rande, ale tohle koneckonců nebylo rande. No a ráno mi dal zase pusu a řekl: „Je ti jasný, kam to směřuje?“ A já jsem řekla, že jo. Prostě jsem věděla, že už spolu zůstaneme navždycky. Zase slzy na papíře.

Nastěhoval se ke mně skoro hned a další dva roky šlo všechno skvěle. Chodili jsme na nákupy na trh, dělali

jsme si pikniky. Prováděli jsme spolu hlouposti a všechno bylo hrozně romantický. Vášnivě jsme se milovali u lehkých obědů (červené víno, šunkové rolky, pár oliv). Bylo to jako v toskánských kopcích. Proč si musím tohle všechno vybavovat, zrovna když je sobota večer a já sedím sama doma? Akorát se mi z toho chce zase brečet. Asi si půjdu nabrousit ten nůž.

Neděle

Byla jsem u našich na obědě. Snaží se mě povzbudit. Asi. Nevím, moc to nepoznám. My se moc neobjímáme a nepusinkujeme, jako jiný rodiny. A problémy spolu neprobíráme, za což jsem vděčná. Že nemusím poslouchat nějaký jejich intimnosti. Blé.

Byla mámina obvyklá šedivá pečínka, papiňákové květák a hrášek tvrdej jako broky. Všechno jsme to dostali na jedné hromadě. Vypadalo to jako šikmá věž v Pise. Všechno při starým. Jedli jsme u televize s tácy na klíně. Zaplať pámbu za televizi. Ve zprávách jedna pohroma za druhou. Zemětřesení vystřídalý zavařený broskve s želé. Máma zčistajasna prohlásila, že by bylo načase, abych se už na chlapy vykašlala. Navrhla, abych si místo toho našla nějaký koníček. Zahrádku, třeba. Někdy si říkám, jestli moje matka nespadla z višně. Táta šel do dílny zkontrolovat své domácí pivko.

Debile, debile, debile! Proč já jsem takovej debil? Než jsem šla do postele, tak jsem v šuplíku hledala čís-

tej kapesník. Našla jsem jednu Jamieho ponožku. Bez váhání jsem šla k telefonu a vytočila číslo. Zvednul to Jamie. „Našla jsem tvou ponožku,“ řekla jsem. „Tu s tím kosočtvercovým vzorem, co je máš tak rád. Mám ti ji přivést, nebo se pro ni stavíš?“ Ještě jsem nedořekla a už jsem věděla, že si pod sebou podřezávám větev. Slyšela jsem zvuk pily. Na druhé straně bylo ticho. Pak řekl: „Maggs, hod' ji do koše,“ a zavěsil. Tak hnusnej být nemusel. Blbej den a ještě takhle blbě končí.

Pondělí

Dneska o velké přestávce jsem šla do sborovny za někým, koho jsem v životě neviděla. Za chlapem, co nosí montérky a bere mi můj soukromej hrnek. A nestačila jsem se divit. „Promiňte,“ řekla jsem, „myslím, že máte můj hrnek.“

Ten chlap se (řekla bych s jistou dávkou arogance) podíval napřed na mě, pak na můj hrnek a odpověděl: „Promiňte. To jsem nevěděl.“

Já jsem se povýšeně ušklíbla a poznamenala: „Pokud nejste slepý a pokud umíte číst, tak je na něm moje jméno.“

Znovu si pečlivě prohlédl hrnek ze všech stran a pak drze pronesl: „Á... Made in Japan. Těší mě.“

Zírala jsem. Stál tam a culil se. Drzej jak opice. Vytrhla jsem mu hrnek z ruky. „Tohle,“ mířila jsem prstem na hrnek, „tohle je moje jméno...“ A pak jsem se podívala pořádně. Štítek zmizel. Štítek s mým vyraženým jménem, který jsem na něho vlastnoručně nalepila, když

jsem si ho koupila, byl fuč. Asi se odlepil a já jsem ho nevědomky spláchla do výlevky.

Pokusila jsem se zoufalou situací zachránit a zvrátit ve svůj prospěch. „Každý ví, že tohle je můj hrnek,“ řekla jsem pitvořivě. Obrátila jsem se ke knihovnici Anně, která právě vešla. „Aničko, čím je tohle hrnek?“

Anna se na hrnek podívala. „Nemám tušení. Asi erární.“

Muž v montérkách se znovu usmál. „No, nebylo to naschvál.“

V tu chvíli jsem si všimla irského přízvuku. „Takže vy jste Ir,“ řekla jsem.

„Jo.“

„No v tom případě,“ řekla jsem už pokorněji, „vám asi budu muset odpustit.“

Zabodnul do mě pohled. Měl nejčernější oči, jaké si dovedete představit. „To doufám,“ odpověděl a vrátil se k novinám.

Pořádně jsem hrnek vydrhla pod kohoutkem, tak aby to viděl.

„Co je to za debila?“ zeptala jsem se Anny, když jsme obě vyšly ven.

„Novej školník. Místo pana Hedgease. Ten má dlouhodobou nemocenskou. Docela sympatickej, ne?“

„Prosím tě. Ten určitě.“

Ani nevím, proč jsem to celý psala. Jenom to ilustruje, jak mám nudnej život.

Alison tvrdí, že mým problémem je, že si hledám nedokonalé muže a pak chci, aby měli vlastnosti, které nemají. Když pak nesplňují má očekávání, začnu být destruktivní. Přikyvovala jsem a předstírala, že souhlasím, ale myslela jsem si svoje. Jamie byl dokonalý, už když jsme se seznámili. To, že byl krajně nadanej básník a spisovatel, jsem si nevymyslela. Samozřejmě že jsem ho podporovala a samozřejmě že mě zklamalo, když vzal práci ve veřejný správě, místo aby rozvíjel nadání od boha. Ale byla to jeho volba, a já jsem to téměř nezmiňovala. Začínám si myslet, že Alison má spoustu osobních problémů a že mě jenom využívá k tomu, aby se vyrovnala s vlastní zlobou. Alison taky tvrdí, že mám velmi nízký práh nudy. Říká, že bych si měla naplnit život činnostmi, které nezávisí na ostatních. Podle ní bych se měla naučit vážit si vlastní společnosti. Že je spousta věcí, kterými se člověk může o samotě bavit. Jako co, například? Masturbace? To jsem ovšem neřekla nahlas, Alison by odvezli. Určitě je jedna z těch, co si to radši dělají jenom přes kalhotky. Navrhla, abych si našla nějaký koníček, například paličkování, keramiku nebo šití, nebo abych se jenom tak bavila maličkostmi. Začínám chápat, jak vypadá Alisonin život... a taky si začínám všimnat, že má knírek. Budu ho pozorovat dál a uvidím, jestli ještě povyroste. To by mohl být můj nový koníček. Mlela pořád dál. Ach jo. Pěkná nuda. Ježíši, Jamie, už se vrať!

8.C dělá potíže. Obzvlášť dvě holky — Sheridan a Amanda. Bohatý holčičky. Sheridanin otec má velkoobchod s masem a Amandini rodiče vlastní řetězec kadeřnictví. Není co dodat. Peníze, ale úroveň žádná. Bouří se jim hormony a myslí jenom na kluky. Nemají nejmenší zájem něco dělat. Jejich jediným cílem je v tomto okamžiku pouze dělat mi ze života peklo. Pracovali jsme na takové seriózní scénce o zaměstnání, aby získali pojem o tom, jaký to je pracovat v bance. Třída se měla rozdělit na zákazníky, ředitele a úředníky a simulovat obvyklé situace, jako vyplňování formulářů, žádání o půjčku atd. A když jsme byli v nejlepším, začaly Sheridan a Amanda ječet: „Tohle je přepadení!“ a lítat po třídě, píchat ostatní kružítky a krást hrací peníze. Samozřejmě nastal chaos. Ztratila jsem trpělivost. Obě zůstaly po škole. Strhující den.

Na policiče tikají hodiny. Plynový krb hřeje. V životě mi nebylo tak smutno. Ať se Jamie vrátí a už se mnou zůstane navěky, nebo ať aspoň potkám někoho jiného, kdo mě té bolesti zbaví. Ne. Nemám přespříliš potřeb. Jenom existují určitý věci, který... potřebuju. (No, jiný slovo mě prostě nenapadá, ale o nic nejde. Zítra se podívám do slovníku synonym.) Snažím se užívat si vlastní společnosti, jak říkala Alison, ale asi nejsem dost zábavná. Zavolám Daně — to je kamarádka — jestli nechce večer někam zajít. Někam, kde bude hodně chlapů.

Čtvrtek

Vůbec nevím, jestli dokážu napsat, co se včera stalo. Ach bože. Ať se mi to jenom zdá. Šly jsme s Danou na diskotéku. No a já jsem si dala pár drinků a to mě snad omlouvá. U baru seděl chlap, co vypadal jako napodobenina Dannyho DeVity. Šla jsem k němu a řekla mu, ať se se mnou vyspí. Bez komentáře. Řekl, že jo — jak jinak — a šli jsme ke mně.

Když se začal svlíkat, tak jsem radši zhasnula, ale i jeho silueta byla jako Babe: Prasátko ve městě. Vlezl na mě jako pes na starou botu, ejakuloval během čtyř sekund a usnul. Pokusila jsem se ho vší silou dostat z postele, ale marně. Pak ještě k tomu začal chrápat, prdět, skřípat zuby a vyfukovat bubliny slin. Vzala jsem si polštář a peřinu a šla spát na pohovku. A to to nejhorší teprve přijde. Ráno jsem se dopotácela do kuchyně. Ještě tam byl. Chtěla jsem být milá, tak jsem řekla: „Díky za pěkný večer. Můžem si to někdy zopakovat.“ A on řekl: „Si děláš prdel,“ a odešel. Zavolala jsem Alison, ale nebrala to. Nechala jsem jí vzkaz, že nutně potřebuju sezení, ale neozvala se. Napadá mě jenom jedno slovo. Vyřízená. Stává se ze mě vyřízená ženská. Musím s tím něco dělat.

Pátek

Ten debilní údržbář mě snad chce vyprovokovat nebo co. Schválně jsem si schovala hrnek až dozadu do

kuchyňské linky, ale když jsem skříňku dneska ráno otevřela, stál tam jak voják hned v první linii. Vedle něho byl jiný hrnek a na něm velkými černými písmeny „Jackův hrnek — kdo ho ukradne, tomu ruka upadne“. A byla na něm lebka s hnáty. Jak dvouletej. Mlčky jsem to přešla. Takový malichernosti jsou pod moji úroveň. Chodí si do sborovny, jako by mu to tam patřilo. To by si školník pan Hedges nedovolil. Ten věděl, kam patří. Myslím, že mají v kůlně na konci zahrady vlastní hrnečky. A pořád na mě zírá, jak kdybychom se znali, a někdy na mě i kývne. Spolu jsme teda krávy nepásli! Dělá se mi z něho špatně.

Zítra je víkend. Myslím, že zůstanu do pondělka v posteli. Nebo bych si mohla doma uklidit. Je tam nepořádek. Ale teď jsem dostala výbornej nápad! Tohle je ta pravá chvíle. Jak to říkala Alison? Naučím se, jak si užívat vlastní společnost. Zůstanu doma, koupím si kakao, půjčím si nějaký dobrý film, skvělou knížku, uvařím si něco báječného a budu myslet pozitivně. Pak půjdu na zahradu. Svlačec mi úplně pohltil ten plot vzadu. Tak s ním zatočím. Myslím, že se na to vlastně docela těším. Udělám si víkend sama pro sebe.

Sobota

Zůstala jsem doma. Vypila jsem kakao. Podívala jsem se na film. Udělala jsem si dobrý oběd. Přečetla jsem knížku... a teď leje jako z konve. Jsem v řiti. Můj jediný plán — ten svlačec — se rozplynul v dým. A to je teprve sobota odpoledne.

Všechny jsem obvolala, jestli nechce někdo něco podniknout. Dana prý nemá čas. By mě zajímalo, co dělá. Stejně se jenom vymlouvá. Zavolala jsem Anně z knihovny, ale nebyla doma. Telefon zvedla nějaká Pavlína. Asi spolubydlící. Svlačec zůstal na plotě a povyroستl aspoň o metr. Snaží se, zmetek. Ten se jen tak nevzdá. Ale na vyhlazovací akci je dneska příliš mokro.

Co asi dneska večer dělá Jamie? Jak to zvládá jenom s jednou ponožkou? Je moc brzo na to chtít být jeho nejlepší kamarádka? Že bych mu zavolala a navrhla to? A pak, když bychom byli nejlepší kamarádi, tak bychom spolu mohli zase začít spát. Jako nejlepší kamarádi. Prst mi míří k telefonu. Zastavila jsem se v poslední chvíli.

Neděle

Je krásný jarní den. Vyskočila jsem z postele a s vervou se pustila do svlačce. Bohužel jsem s ním strhla i půl plotu. Domácí bude nadšenej. Nechala jsem toho a jela k našim na oběd. Táta řekl, že mi to pomůže co nejdřív spravit. „Aby sis tam nezvala vetřelce,“ řekl. Tak toho se bojím ze všeho nejmíň, říkala jsem si v duchu.

Máma si koupila novou kuchařku a rozhodla se experimentovat. Dneska jsme měli něco jako guláš z ryby, bílé omáčky a rýže. Bylo to odporný. Skoro se mi zastesklo po pečínce. No, aspoň že se snaží.

Pondělí

Kdo si sakra ten údržbář myslí, že je? Dneska ráno, když jsem přijela do školy, parkoval na mém místě. Nevěřila jsem vlastním očím. Ne že bych to tam měla podepsaný, ale každej ví, že tam už poslední tři roky parkuju já. Nevím, jestli za ním mám jít. Nechce se mi zase něco řešit.

Později, když jsem šla přes školní dvůr, jsem ho viděla, jak se baví a směje s Amandou a Sheridanou. Zavolala jsem si je, pořádně jim vynadala a školníka sjela pohledem. Ještě měl tu drzost se na mě usmát. Nechápu, co tam spolu dělali. I když... fífinám se asi drsnáci líbí.

Úterý

Alison říkala, že má strach, abych „léčebný proces“ neuspěchala. Bojí se, že se nahrnu do nového vztahu ze špatných důvodů. Třeba proto, že se nudím, nebo že potřebuju sex. Přesně tak to neřekla, spíš něco jako že můžu cítit neodolatelnou touhu po mužské společnosti a že bych mohla skočit do něčeho, čeho bych mohla později litovat.

Vyrostl. Stoprocentně vyrostl. Alisonin knír. Rostl mi před očima, milimetr po milimetru. Ale dobrá zpráva je, že si Alison myslí, že jsem udělala obrovský pokrok. Chce, abych pokračovala s deníkem. Prý dělá zázraky. Možná že už nebudu muset dlouho chodit.

Když jsem odešla z ordinace, měla jsem dobrou náladu. Tak dobrou, že jsem to vzala kolem Jamieho domu. Auto tam neměl, tak jsem párkrát objela blok... no, asi tak desetkrát, kdyby se náhodou vrátil. Že bych jako zamávala a pozdravila, ať vidí, že už jsem v pořádku. No a někdo zavolal policii. Mysleli, že si otipovávám terén. Nechali mě jít s varováním.

Středa

Dana měla narozeniny, tak jsme šly na večeři. Bylo nás šest. Šly jsme do italské restaurace. Ježíši, jak já nesnáším babský večírky. Každý si mele svoje a nikdo neposlouchá druhý. Mají moc práce s pokukováním po chlapech okolo. Jako kdyby jedině o to v životě šlo. Když kolem jde hezkej číšník, upadnou do transu a je jim úplně jedno, že vy třeba zrovna pronášíte nějakou hlubokou filozofickou myšlenku. I když pravda je, že někteří číšníci byli opravdu hezcí a jeden z nich o mě projevil jasný zájem, ale já jsem si ho nevšíkala. Dana byla jako obvykle na dně, protože by byla radši, kdyby ji místo nás někam vzal John. Některý ženský jsou trapný. Už pět let mu dělá milenku a ještě nikdy za ní nepřišel na narozeniny, vždycky měl „nějakou rodinnou záležitost“, což nám Dana osvětlila, když se chystala krájet dort. Řekla jsem jí, že John svou ženu nikdy neopustí a že ji využívá jenom na sex. Dana se z nějakého nepochopitelného důvodu rozbředla a věřte nevěřte, dvě její kamarádky se pustily do mě, prý že jsem hnusná

a nikdy neberu v úvahu city druhých. Nestačila jsem se divit. Poznamenala jsem, že jenom říkám pravdu. Ještěže spustilo karaoke, jinak by to špatně dopadlo. Vstala jsem a zazpívala „Raindrops keep falling on my head“ a byl to hit večera. Myslím.

Čtvrtek

Tělák. Bez komentáře. Naštěstí pršelo, tak jsme šli do auly a dívali se na video. Zástupce ředitelky, pan Daniels, nám zapůjčil soukromou kopii svého oblíbeného filmu Podraz, který měl pro podobné případy v záloze. Bylo to pořád lepší než se honit po basketbalovém hřišti. Jak už to tak bývá, film se zaseknul v polovině kouče. Spustilo se obvyklé: „Ježíšimarjá...“ a „Jedém!“ pod vedením Amandy a Sheridany. Všeobecný povyk. Knihovnice Anna někam odběhla a pak se objevila se školníkem, šroubovákem a klíčem v ruce. Holky začaly šílet, jako vždycky, když se v zorném poli objeví chlap. Já ale musím říct, že jejich nadšení nechápu. Snad jen když zamhouříte oči, tak možná vypadá celkem dobře, i když jaksí ponuře, s těma tmavýma očima a černými vlasy v obličeji. V pološeru a s kapkou fantazie by se dalo říct, že má v sobě náznak Liama Neesona, ale jinak žádná sláva. Je vidět, že by ty holky šly po všem, co se hýbe.

Budu muset ředitelku ještě jednou oslovit kvůli tomu divadelnímu kroužku. Další nudnej čtvrtek s tělocvikem už neunesu.

Po škole jsem šla s knihovnicí Annou na skleničku. Řekla mi, že je homosexuální. Byla jsem v šoku, ale snažila jsem se to nedat najevo. Řekla, že ji odjakživa přitahují ženy. Já si stejně myslím, že ji to časem přejde. No, ale prozatím budu dělat, jako že ji chápu.

Našla jsem si na pipině takovej malej puchýřek. Svědí to. Možná bych měla zajít k doktorovi.

Pátek

To snad není pravda. To se mi snad jenom zdá. Cestou do školy jezdím kolem doktora, tak jsem si řekla, že se stavím a přeptám se na ty puchýřky. Vředy! Vaginální vředy! Určitě to mám od toho chlapa z diskotéky. Bůh mě trestá za to, že jsem mrcha. Doktor řekl, že musím jít do nemocnice a nechat si je vypálit.

Sobota

No pořád lepší. Rozhodla jsem se, že zůstanu celý víkend doma. S vředy stejně nemá smysl někam chodit. Říkala jsem si, že si zase jednou udělám hezkej víkend jenom sama pro sebe, s tím kakaem, videem a tak. Šla jsem do videopůjčovny a věřte nevěřte, srazila jsem se tam s Jamiem. Byl s Lorélií Jonesovou (kterou zná ze základky). Rozbušilo se mi srdce a zdřevěněly mi nohy. Nemohla jsem si pomoci. Rovnou jsem se pohrdavě usmála a řekla, že jenom slaboch jako on může hned

vběhnout do náruče nějaké jiné. Lorélie se rozbřečela a Jamie řekl, že jí právě zemřel otec a že potřebuje jeho přátelskou podporu. „Na to ti tak skočím,“ odsekla jsem.

Jamie se na mě škaredě podíval. „Myslíš ty vůbec někdy na někoho jinýho než na sebe, Maggs?“ A pak odešli. Jak si jistě dovedete představit, pěkně mě to vzalo. Později jsem zjistila, že to s jejím otcem byla pravda.

Stejně jsem Lorélii nikdy nevěřila. No s takovým jménem? Lorélie je siréna, která láká do záhuby námořníky na Rýně. Je o ní taková písnička. Učili jsme se ji ve škole. Vždycky po Jamiem jela. Donekonečna mu volala kvůli maličkostem. Zajímavý ovšem je, že jsem ji nikdy neviděla. Až do dneška. Z nějakýho zvláštního důvodu vždycky volala, když jsem nebyla doma.

Zalezla jsem doma do postele a zůstala tam celý den. Blbý vředy.

Neděle

Řekla jsem mámě, že musím na menší zákrok. Do nemocnice. Ale že si nemusí dělat starosti. „Nejsou to doufám vředy?“ řekla. „Vaginální vředy. Četla jsem o nich v jednom časopise.“ Zalhala jsem, že mám vrostlý nehet u nohy. Pak jsem musela až do večera kulhat. Teď mě z toho kulhání bolí noha. Na jídelníček se vrátila pečínka. Díky bohu.

Vrátila jsem se domů a měla chuť zavolat Jamiemu. Pochlubit se s těmi vředy. Trochu to rozmáznout, jako že vedu rušný sexuální život. Už už jsem měla ruku na sluchátku, ale pak jsem si radši dala čokoládu. Asi by to nebyl dobrý tah.

Pondělí

Jsem se Sheridanou a Amandou po škole kvůli tomu bankovnímu přepadení. Přistihla jsem je, jak si posílají psaníčko. Bylo v něm POTŘEBUJE CHLAPA. Dušovaly se, že to nebylo na mě. Chtěla jsem je vzít k ředitelce, ale to bych musela vysvětlovat, co v tom psaníčku bylo. Tak jsem jim udělala přednášku o tom, jak mě zklamaly a jak se chovají nedospěle a dětinsky. Pak někdo na chodbě zapnul leštičku na podlahy. Neslyšela jsem ani vlastního slova, natož ty dvě. A pak si začal na chodbě z plna hrdla zpívat školník. Nějakou irskou lidovou kravinu.

Zavolala jsem: „Promiňte, nemohl byste to vypnout?“ Ale byl ke mně zády a navíc měl na uších sluchátka, takže nic neslyšel.

Neměla jsem šanci. Tou dobou se už Amanda se Sheridanou svíjely smíchy. Řekla jsem jim, že můžou jít domů. S hihňáním vyběhly ven. Prošla jsem kolem údržbáře, jako kdyby byl vzduch. Ani jsem se na něho nepodívala. Cítila jsem, jak se poohlídnul.